

Заява на відпустку

Микола Білокопитов

Автор цих рядків 1987 року написав голові профспілкового комітету газети "Запорізька правда" Миколі Гапонову своєрідну заяву на відпустку. У кінці дев'яностих років цю заяву з коментарем надрукувала газета "Запорозька Січ". А вже 2007 року журналіст Микола Шумилов знайшов копію цієї заяви в своєму архіві й збирався видрукувати в газеті "Запорізька правда". Зазначу, що текст цього опусу не призначався для широкого загалу та оскільки це вже сталося, вважаю за доцільне розповісти, як мовиться, з перших вуст про історію виникнення цього документа й процитувати його без купюр.

Обласна газета "Запорізька правда" має сільськогосподарський профіль. І для всіх журналістів, а надто ж для працівників відділу сільського господарства, літо — це не менш гаряча пора, ніж для хліборобів. Мало не щодня ми виїжджали у відрядження по області, збираючи й готуючи матеріали про хід соцзмагання на жнивних між окремими бригадами, господарствами, а потім і між районами, висвітлювали проблеми з постачанням запчастин, разом зі спеціалістами робили рейди з перевірки протипожежної безпеки, дотримання технології поливу на зрошувальних землях і т. ін.

Літо 1987-го для працівників сільгоспвідділу газети видалося, як завжди, напруженим. Ця напруга посилювалася тим, що в розпал висвітлення жнивної кампанії захворів завідувач відділу (він же й голова профкому редакції) Микола Миколайович Гапонов. Хвороба викликала ускладнення й щоб він як слід долікувався, редактор газети Микола Іванович Пересунько надав нашому заву тарифну відпустку.

І залишилися у відділі двоє: я та практикант з факультету журналістики Київського університету. Зрозуміло, що основне навантаження лягло на мене. Не вдаватимуся в зайві подробиці, лише зазначу, що ті понад два місяці, що я працював за себе, завідувача відділу, керував практикантом (фактично переписував його матеріали) здалися мені карою небесною. І коли, нарешті, Гапонов з'явився на роботі, я відразу ж почав проситися у відпустку. Він не заперечував, мовляв, пиши заяву.

Редактор газети Микола Іванович Пересунько мою стандартну заяву на відпустку не підписав і попросив попрацювати ще трохи. Вручив мені листа, в якому читачі підіймали проблему, що тягла на написання фейлетону. А такі матеріали писали в газеті або Микола Шумилов, або я. Оскільки в мого колеги вже були фейлетонні теми, то редактор повісив це завдання на мене.

Написавши фейлетон, я знову почав канючити відпустку. І знову редактор мою стандартну заяву підписувати не хоче. І, хитрувато всміхаючись, каже:

— Миколо, ну ти ж людина творча, та ще й гуморист. Недавно читав твої байки в журналі "Перець". Так ось, там ти – молодець! А тут чого не виявляєш творчого підходу? Ну що ти оце пишеш: "Прошу надати мені тарифну відпустку...". Що за бюрократичний стиль? Де тут поезія, де, зрештою, гумор? Напиши заяву якось інакше.

Якось так, щоб я тебе просто не зміг не відпустити.

Я розумів, що Микола Іванович натякає на мої численні гумористичні заяви, які я писав з багатьох нагод і які, смію сподіватися, йому подобалися.

— Добре, — кажу йому, — писати на ваше ім'я?

— На моє ти вже написав, хай ця заява тут полежить. А тепер на голову нашої профспілки напиши. Коли почнеш?

— Просто зараз! — відповідаю.

Десь через годину після цієї розмови, я віддав голові профспілкової організації газети свій витвір:

Голові профспілкового комітету
редакції газети "Запорізька правда" Гапонову М.М.
рядового члена профспілки
Білокопитова М.Г.

Заява

*Кажуть люди (може й брешуть,
Хто їх в біса зна),
Ніби кожен член профспілки
Має право на:
Дорогу і довгождану,
Бажану – навік!
Словом, право на відпустку
Один раз на рік.
Мабуть, правду кажуть люди,
Бо мій рідний зав
Більше місяця недавно
Десь таки гуляв.
А як я поткнувся до нього,
Відпустив аби,
Він мені під носа дулю
І сказав:
"Роби!
Ось напишеш про теличку
Й про бичка статтю,
Та ще нарис про доярку,
Може, й відпустю".
А мені ж чекать несила,
Бо іще чуть-чуть
І мене вперед ногами
Звідси понесуть.*

Бо зі мною, їй же право,
Скоро буде шок,
Чи гарячка, а чи й, може,
Заворот кишок.
Ой, дожити до відпустки,
Мабуть, не дадуть.
Вже симптоми ненормальні
З мене просто пруть.
От судіть самі.
Я, часом,
Ну таке встругну:
То, бува, зненацька пердну
І матюк загну.
То, якусь згадавши хохму,
Сміху не здержу –
І при всіх нормальних людях
Раптом заіржу.
А якщо кому повідать,
Що я бачу в снах –
Засміє або затюка.
Словом, діло – швах!
Бо мені щоночі сняться
Племінні бички,
Трактори і агрономи,
Яйця й кізяки.
Кукурудза і солома,
Вівці і стерня...
А під ранок часто сниться
О-от-така свиня!
І до того ж, стерво, хитра.
Я їй: "Киш!" "Гиля!",
А вона об ногу треться
Й вухо підставля,
Щоб я чухав їй за вухом.
Ну, та що ж робить –
Починаю чухать.
Льоха
Рохка, муркотить.
Потім лізе цілуватись,
Обніма мене...
Я – назад! А льоха рилом

В бік як стусоне!
Я спросоння й переляку
З ліжка утікатъ...
А дружина - хап за чуба,
Та за пуцьку - хватъ!
"Ти куди, — пита, — зірвався?
Ах ти ж негодяй!
Цілий ранок чухав, чухав...
Так тепер - давай!"
А у мене, хоч і сором,
Та скажу, як є:
Через ту свиню на жінку,
Не завжди встає.
Хоч сметану і згущенку
Регулярно п'ю...
Пожалій мене, Гапонов,
Не губи сім'ю.
Бо якщо так далі піде,
Жінка прожене.
А кому ж я буду треба
Коли в мене - не...
Відпусти мене скоріше,
Доки я не здох.
Я вже й чорту помолюся,
Як не чує Бог,
Бо на клятій цій роботі
Скоро я згорю,
Чи з дурної головоньки
Щось та натворю.
Напишу таку замітку
Про бичка Муму,
Що усіх вас арештують
І запхнуть в тюрму.
А редакцію закриють
І повісять щит:
"Це усе, що залишилось
Від білих копит!"

Поставивши дату й підпис, я віддав цю несерйозну заяву моему безпосередньому начальнику Миколі Гапонову, не підозрюючи, що її прочитають усі, кому не лінь. Бо Микола Миколайович (з мого відома й дозволу) показав мій витвір редакторові, а той,

вже під кінець літучки, залишивши в кабінеті лише чоловічу половину редакції, зачитав заяву вголос...

Потім, очевидно, хтось із моїх колег зробив копії й заява пішла гуляти по всіх редакціях Будинку преси. Ну й нехай!

Між іншим, кажуть, але я цього на власні очі не бачив, резюме Миколи Івановича Пересунька на оригіналі заяви було таким: "Товаришу Гапонов! Терміново відправте Білокопитова у відпустку, поки не закрили редакцію!"